

13 Δεκεμβρίου, 1989

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΣΑΒΒΑΣ ΚΥΠΡΙΑΝΙΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ης η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ.188/89)

-
- 5 Δημόσιοι υπάλληλοι — Προαγωγές — Εμπιστευτικές εκθέσεις — Εγκύκλιος 491 — Τροποποιήσεις από προσυπογράφοντα λειτουργό κατά παράβαση εγκυκλίου — Παραγνώριση τροποποιήσεων και λήψη υπόψη εκθέσεων αξιολογούντων λειτουργών — Οι τροποποιήσεις δεν άλλαξαν τη γενική βαθμολογία — Υπό τις περιστάσεις η τυχόν παρατυπία δεν είναι ουσιαστική — Διάκριση της υποθέσεως αυτής από την υπόθεση *Βασιλείου και Άλλος v. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2503.
- 10 Δημόσιοι υπάλληλοι — Προαγωγές — Προϊστάμενος τμήματος — Συστάσεις — Συνοπτική έκφραση γνώμης — Εφ' όσον δεν υπήρχε παραπλάνηση ή μετάδοση λανθασμένης εικόνας δεν αποτελεί λόγο ακυρώσεως — Κατά τη διενέργεια συστάσεων ο Προϊστάμενος του τμήματος δεν έχει υποχρέωση να αναφερθεί σε υποψηφίους, που δεν είχε πρόθεση να συστήσει.
- 15 Δημόσιοι υπάλληλοι — Προαγωγές — Αρχαιότητα — Υπερισχύει μόνο όταν στα άλλα δύο κριτήρια οι υποψήφιοι είναι περίπου ίσοι.
- 20 Δημόσιοι υπάλληλοι — Προαγωγές — Εμπιστευτικές εκθέσεις — Εγκύκλιος 491 — Σύνταξη κατά παράβασή της — Κατά πόσο η Ε.Δ.Υ. έχει υποχρέωση να στείλει πίσω την έκθεση και να ζητήσει συμπλήρωση του κενού, που δημιουργείται — Αρνητική η απάντηση στο ερώτημα —

Η νομολογία παρέχει εξουσία προς τούτο, αλλά δεν επιβάλλει υποχρέωση.

Με την παρούσα Αίτηση Ακυρώσεως προσβάλλονται προαγωγές των ενδιαφερομένων προσώπων σε θέσεις Ανώτερου Χωρομέτρη. Η σύσταση του Προϊσταμένου του τμήματος ήταν λακωνική, ότι με βάση τα τρία κριτήρια στο σύνολό τους συνέστησε τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Η σύσταση δεν ήταν αντίθετη με τα στοιχεία των φακέλων ούτε και μετέδιδε λανθασμένη εικόνα. Περαιτέρω στη συγκεκριμένη περίπτωση και επειδή σε ορισμένες εμπιστευτικές εκθέσεις υποψηφίων είχαν επενεχθεί αλλαγές από τον προσυπογράφοντα λειτουργό κατά παράβαση της πιο πάνω εγκυκλίου, η Ε.Δ.Υ. αποφάσισε να παραγνωρίσει τις τροποποιήσεις και να στηριχθεί μόνο στην εικόνα που μετέδιδαν οι αξιολογούντες λειτουργοί. Σημειωτέον, όμως, οι τροποποιήσεις, εν πάση περιπτώσει, δεν αλλοίωναν τη γενική βαθμολογία των υποψηφίων.

Έτσι η παρούσα υπόθεση διακρίνεται από την υπόθεση *Βασιλείου και Άλλος ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2503 στην οποία η σχετική παρατυπία ήταν ουσιώδης, γιατί οι τροποποιήσεις άλλαζαν την εικόνα των υποψηφίων.

Με βάση τα γεγονότα της υπόθεσης και τις πιο πάνω νομικές αρχές το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την παρούσα Αίτηση Ακυρώσεως.

Η Αίτηση Ακυρώσεως απορρίπτεται.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- Χρίστου ν. Δημοκρατίας* (1980) 3 Α.Α.Δ. 437, 30
- Λάρκον και Άλλος ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 804,
- Σάββα και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1988) 3 Α.Α.Δ. 160, 35
- Σεγκίδη ν. Ε.Δ.Υ.* (1988) 3 Α.Α.Δ. 2136,
- Λοιμά και Άλλοι ν. Ε.Δ.Υ.* (1989) 3 Α.Α.Δ. 672,
- Ρούσος ν. Δημοκρατίας* (1986) 3 Α.Α.Δ. 723, 40
- Δημοκρατία ν. Κουρέτα* (1985) 3 Α.Α.Δ. 1950,

Φωτίου και Άλλος ν. Ε.Δ.Υ. (1989) 3 Α.Α.Δ. 2622,

Ταπάκης ν. Δημοκρατίας (1987) 3 Α.Α.Δ. 450,

5 Κωνσταντίνου ν. Δημοκρατίας (1980) 3 Α.Α.Δ. 551.

Προσφυγή.

10 Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας με την οποία τα ενδιαφερόμενα μέρη προήχθησαν στη θέση Ανώτερου Χωρομέτρη στο Τμήμα Κτηματολογίου και Χωρομετρίας αντί του αιτητή.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

15

Α. Κουρσουμπά (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Β', για την Καθ' ης αίτηση.

20 ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η υπόθεση αφορά προαγωγές που έγιναν πέρου στο Τμήμα Κτηματολογίου και Χωρομετρίας. Συγκεκριμένα με απόφασή της, που πήρε στις 20/12/88, η επιτροπή δημόσιας υπηρεσίας (επιτροπή ή Ε.Δ.Υ.) προβίβασε τους τρεις ενδιαφερομένους σε ισάριθμες θέσεις Ανώτερου Χωρομέτρη (Κλάδος Χωρομετρίας) από 1/1/89. Πρόκειται για μόνιμες θέσεις προαγωγής. Ακολούθησε η σχετική δημοσίευση στην επίσημη εφημερίδα 25 στις 3/2/89 (βλ. γνωστοποίηση αρ.242).

30 Ο αιτητής, Χωρομέτρης 1ης τάξης στο ίδιο τμήμα, ήταν υποψήφιος αλλά δεν επιλέγηκε. Και τώρα προσβάλλει την πράξη προαγωγής των τριών συναδέλφων του σαν παράνομη και άκυρη. Πριν το πέρας της διαδικασίας ο αιτητής, με διάβημα του δικηγόρου του ημερ. 9/8/89, απέσυρε την υπόθεση 35 κατά των Χ.Σαμμούτη και Γ. Χ'Γεωργίου, ενδιαφερομένων 1 και 3 αντίστοιχα. Γι' αυτό η προσφυγή εναντίον τους απορρίπτεται χωρίς όμως διάταγμα για έξοδα. Έτσι το αντικείμενό της περιορίζεται στη νομιμότητα της απόφασης για προαγωγή του ενδιαφερομένου κ. Λαζάρου.

40 Στη συνέχεια θα θίξω το ιστορικό μέρος της υπόθεσης, αλλά μόνο στην έκταση που είναι απαραίτητο για το σχηματισμό της κρίσης του δικαστηρίου και στο βαθμό βέβαια που συσχετίζε-

ται με τα νομικά επιχειρήματα του αιτητή. Επειδή εδώ έχουμε θέσεις προαγωγής, είχε προηγηθεί η συμβουλευτική γνώμη αρμόδιας τμηματικής επιτροπής. Πρόεδρος της ήταν ο ίδιος ο διευθυντής του τμήματος κτηματολογίου και χωρομετρίας. Η έκθεση της τμηματικής στάληκε στην Ε.Δ.Υ. στις 7.10.88 (παράρτημα 4). Συστήθηκαν συνολικά 12 υπάλληλοι κατ' αλφαβητική σειρά. Και μεταξύ αυτών ο αιτητής και οι τρεις που στο τέλος προκρίθηκαν από την Ε.Δ.Υ. 5

Με την εξαίρεση ενός μέλους της τμηματικής η επιλογή υπήρξε ομόφωνη. Ο κ. Κ.Παναγιώτου, που διαφώνησε, δεν πήρε μέρος στην αξιολόγηση. Είχε διατυπώσει αντιρρήσεις αναφορικά με την αρμοδιότητα των λειτουργών στους οποίους ανατέθηκε η κατάρτιση και προσυπογραφή των εμπιστευτικών εκθέσεων που, κατά την άποψή του, ήταν αναρμόδιοι για το σκοπό αυτό. Όμως η γνώμη του δεν έγινε αποδεκτή από τα υπόλοιπα μέλη. Τις σκέψεις του ο κ. Παναγιώτου κατέγραψε σε σημείωμα που τελικά επισυνάφθηκε στην έκθεση της 7.10.88. 10 15

Το θέμα αντιμετώπισε η Ε.Δ.Υ. σε συνεδρία της που έγινε στις 18.11.88. Τα πρακτικά της αποτελούν το παράρτημα 6. Η εκτίμηση που έκαμε είναι πως δεν τεκμηριώθηκε καμιά παράβαση των σχετικών κανονιστικών διατάξεων, όπως υποστηρίχθηκε από τον κ.Παναγιώτου. Περαιτέρω η επιτροπή κατέληξε ότι οι λειτουργοί που αξιολόγησαν τους υποψηφίους ως και οι προσυπογράψαντες τις υπηρεσιακές τους εκθέσεις είχαν οριστεί αρμόδια από τον οικείο διευθυντή, που ενήργησε μέσα στα όρια της διακριτικής του ευχέρειας. 20 25

Κατά την κρίσιμη συνεδρία της 20/12/88 η Ε.Δ.Υ. διαπίστωσε ότι σε αρκετές από τις εκθέσεις υπήρχαν τροποποιήσεις από προσυπογράφοντες λειτουργούς, αλλά δεν είχαν τηρηθεί οι πρόνοιες της παραγράφου 9 των κανονιστικών διατάξεων (βλ. εγκύκλιο αρ.491 του τμήματος προσωπικού, Υπουργείο Οικονομικών, ημερ. 26.3.79). Έτσι η επιτροπή αποφάσισε να αγνοήσει τις μεταβολές αυτές και να στηριχθεί αποκλειστικά στη βαθμολόγηση των αξιολογούντων λειτουργών. 30 35

Συμπληρώνω αναφέροντας ότι ο διευθυντής του κτηματολογίου, που παρακάθησε στη τελευταία συνεδρία της επιτροπής, πρότεινε τον ενδιαφερόμενο ως κατάλληλο για προαγωγή. Ο αιτητής δεν είχε τέτοια σύσταση. Επειδή οι συστάσεις του 40

διευθυντή ήταν αντικείμενο επικρίσεων είναι προτιμότερο να παραθέσω αυτούσιο το σχετικό απόσπασμα από το πρακτικό (παράρτημα 7):

5 “Στη συνεδρία ήταν παρών και ο διευθυντής του τμήματος κτηματολογίου και χωρομετρίας κ.Ανδρέας Κοτσώνης, ο οποίος ανέφερε ότι με βάση τα τρία κριτήρια στο σύνολό τους συστήνει τους Γ. Χ”Γεωργίου, Χ. Σαμμούτη και Κωνσταντίνο Λαζάρου (ενδιαφερόμενο).”

10

Κατά τον κ. Αγγελίδη, δικηγόρο του αιτητή, η παραπάνω σύσταση του διευθυντή είναι γυμνή αιτιολογίας και συγχρόνως δε δικαιολογεί την παράλειψη του τελευταίου να προτείνει τον αιτητή. Κατά την ίδια εισήγηση ένα πρόσθετο νομικό ελάττωμα που επίσης πλήσσει το κύρος της προαγωγής είναι ότι οι συστάσεις στηρίχθηκαν και στις τροποποιημένες εκθέσεις, που εκ των υστέρων η Ε.Δ.Υ. θεώρησε παράτυπες.

15

Η θέση αυτή συμπλέκεται με την εγκυρότητα των εκθέσεων. 20 Και είναι, νομίζω, πιο ορθό το τελευταίο αυτό θέμα να εξεταστεί κατά προτεραιότητα. Χρειάζεται όμως μια σύντομη ανασκόπηση των σχετικών επιχειρημάτων. Είναι η πρώτη εισήγηση του αιτητή, ότι οι εκθέσεις ετοιμάστηκαν από αναρμόδιους λειτουργούς. Ο ισχυρισμός έχει ως υποδομή το σημείωμα του 25 κ. Παναγιώτου. Όμως οι παρατηρήσεις του διερευνήθηκαν πλήρως σε προκαταρκτική συνεδρία της επιτροπής στις 18.11.88 και απορρίφθηκαν. Και δε βρίσκω κατά ποίο τρόπο το σχετικό εύρημα, που παρέθεσα εκτεταμένα ενωρίτερα, είναι νομικά διαβλητό. Θα μπορούσα να προσθέσω ακόμη ότι δεν 30 έχει υποδειχθεί κατά τη συζήτηση ποιοι συγκεκριμένοι κανόνες από τους διέποντες το διορισμό υπευθύνων λειτουργών για τις εκθέσεις δεν τηρήθηκαν.

30

Το δεύτερο επιχείρημα, που πάλιν συνδέεται με τις εκθέσεις, 35 είναι ότι δεν ήταν αντικειμενικές με αποτέλεσμα να μην εμφανίζουν την πραγματική ποιότητα του αιτητή. Εναπόκειται όμως στον αιτητή να αποδείξει με ικανοποιητική βεβαιότητα την απουσία του στοιχείου αυτού: **Χρίστου ν. Δημοκρατίας** (1980) 3 Α.Α.Δ. 437. Σχετική είναι και η απόφαση της 40 Ολομέλειας του Δικαστηρίου στη **Λάρκου και Άλλος ν. Δημοκρατίας** (1989) 3 Α.Α.Δ. 804. Ο προβαλλόμενος ισχυρισμός είναι εντελώς ανεδαφικός. Δεν έχω την παραμικρή μαρ-

τυρία ότι ο αιτητής υπήρξε θύμα προκατάληψης σε βάρος του.

Το τελευταίο επιχείρημα επί του ιδίου θέματος είναι ότι η επιτροπή δεν είχε δικαίωμα να παραγνωρίσει τις τροποποιήσεις και να βασισθεί μονάχα στις κρίσεις των αξιολογούντων λειτουργών. Το δικαιολογητικό έρεισμα της εισήγησης αυτής είναι ότι η υπηρεσιακή έκθεση, που απαραίτητα χρειάζεται τη σύμπραξη δύο κοριτών, αποτελεί ενιαίο έγγραφο που δεν μπορεί να διασπασθεί. Και εφόσον η αρμοδιότητα για την κατάταξή του ανήκει σε άλλο όργανο η επιτροπή δεν είχε εξουσία επέμβασης.

Ο διαχωρισμός στον οποίο προέβη η επιτροπή στην προκειμένη περίπτωση, συνέχισε ο συνήγορος, ήταν αποτέλεσμα νομικής πλάνης και οδήγησε σε υπέρβαση ή κατάχρηση των εξουσιών της. Για ενίσχυση της άποψης αυτής έγινε αναφορά και στην απόφαση *Βασιλείου και Άλλος ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2503. Η παρατυπία που επισημάνθηκε στις εκθέσεις μπορούσε να αρθεί μόνο από το όργανο που έχει, από τις κανονιστικές διατάξεις, την ευθύνη για τη σύνταξή τους. Η επιτροπή είχε την ευχέρεια στο προκείμενο να επιστρέψει τις παράτυπες εκθέσεις στο αρμόδιο όργανο για να συμπληρωθούν νόμιμα. Άλλωστε, κατέληξε ο συνήγορος, την πρακτική αυτή επικρότησε το δικαστήριο με την απόφασή του ημερ. 30.11.88 στην υπ' αρ.88/86 προσφυγή *Μιχαλάκης Σάββα και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1988) 3 Α.Α.Δ. 160.

Η κα. Κουρσουμπά υπέβαλε ότι οι σχετικές ενέργειες της επιτροπής ήταν μέσα στα πλαίσια της νομιμότητας και βρίσκουν ερείσματα στη νομολογία που έχει αναπτυχθεί στο υπό συζήτηση θέμα. Αλλά και στην αντίθετη περίπτωση, αν δηλαδή θεωρηθεί ότι υπάρχει εδώ παράβαση τύπου, δεν είναι τέτοιας υφής που θίγει την εγκυρότητα της πράξης. Για να ισχυροποιήσει τις απόψεις της η συνήγορος αναφέρθηκε εκτός άλλων και σε δύο αποφάσεις της Ολομέλειας του Δικαστηρίου, *Α. Σεγκίδης ν. Ε.Δ.Υ.* (1988) 3 Α.Α.Δ. 2136, *Λουκά και Άλλοι ν. Ε.Δ.Υ.* (1989) 3 Α.Α.Δ. 672.

Είναι κατάλληλη ευκαιρία να δούμε πώς έχει το θέμα των αλλοιώσεων. Παρουσιάζονται μόνο στις εκθέσεις του ενδιαφερομένου σε 3 περιπτώσεις το 1983, 1984, 1985 και αφορούν επί μέρους μειώσεις της βαθμολογίας. Ωστόσο προκύπτει ανα-

ντίρροπα ότι οι αλλαγές αυτές δεν επέφεραν μεταβολή στην συνολική εικόνα της αξίας του ενδιαφερομένου στα χρόνια αυτά. Η γενική βαθμολογία παρέμεινε η αυτή "λίαν καλώς" το 1983 και "εξαιρετος" το 1984 και 1985.

5

Το Ανώτατο Δικαστήριο με πολλές αποφάσεις του ακολουθεί στα θέματα των εκθέσεων μια σταθερή γραμμή. Κύρια μέριμνα είναι η αποτροπή κάθε ατασθαλίας από μέρους εκείνων που είναι επιφορτισμένοι με το καθήκον του καταρτισμού εκθέσεων για τους υφισταμένους τους. Από την άλλη πρέπει να διακριβώνεται σε κάθε περίπτωση η έκταση της παρατυπίας και οι συνέπειες που μπορεί να έχει στην επίδικη πράξη: **Α. Σεγκίδη**, ανωτέρω.

10

15 Καίριας σημασίας είναι η απόφαση **Λουκά**, ανωτέρω, που παρουσιάζει ομοιότητες με την παρούσα περίπτωση. Η περιζοπή στη σελ. 678 απαντά πλήρως το ερώτημα που τίθεται εδώ:

20

"Irrespective of the above the respondent Commission obviously out of caution decided to disregard such part of the reports which related to the counter-signing by the newly appointed acting Head of Department, though in our view it could have considered them as a whole. This it may, in certain circumstances be able to do whenever it considers that any confidential report before it suffers from any irregularity of a non material kind, that is to exclude such part of the report it considers irregular."

25

30 Δεν υπάρχει λόγος να αναφερθεί κανείς σε άλλες υποθέσεις. Επαναλαμβάνουν απλώς και εφαρμόζουν την ίδια αρχή.

Θα ήταν επίσης χρήσιμο να παραθέσω το απόσπασμα από την ίδια απόφαση που σχολιάζει την υπόθεση **Μιχαλάκη Σάββα**, ανωτέρω και που δείχνει ότι η επιτροπή έχει επίσης ευχέρεια να προχωρήσει στην απόφασή της με βάση το παραδεκτό υλικό αντί να το αποστείλει για αναθεώρηση στη διοίκηση.

35

40 "In **Michalakis Savva** we did observe that when confidential reports are excluded, it is in the power of the Public Service Commission to request the Administration to fill the gap. This is not a mandatory course and every case must depend on its

own facts. Developments in the psychiatric department made it difficult, if not impossible, to fill the gap by referring the matter back to the Administration. It was open to the Public Service Commission to adopt the course they followed and evaluate the merits of the candidates by reference to admissible confidential reports, after exclusion of those considered inadmissible.” 5

Με βάση την ανάλυση που προηγήθηκε καταλήγω στο συμπέρασμα ότι η επιτροπή δεν βγήκε έξω από τα όρια των αρμοδιοτήτων της και ότι εν πάσει περιπτώσει οι τροποποιήσεις δε διαφοροποιούν καθόλου την υπηρεσιακή ικανότητα των διαδίκων όπως καθρεφτίζεται στις εκθέσεις τους. Η υπόθεση *Βασιλείου*, ανωτέρω, στην οποία παραπέμπει ο αιτητής έχει ζωτικό στοιχείο διαφοράς που δικαιολογεί απόλυτα το διαφορισμό της από την κρινόμενη υπόθεση. Στην υπόθεση εκείνη η επέμβαση του προσυπογράφοντος, που αγνοήθηκε από την επιτροπή, αλλοιώνει τη βαθμολογική κατάταξη. Με άλλες λέξεις το Δικαστήριο έκρινε ότι επρόκειτο για παρατυπία ουσιαστική με επιπτώσεις στη διάγνωση της αξίας του υπαλλήλου, πράγμα που ασφαλώς δε συμβαίνει εδώ. 10 15 20

Επιστρέφω τώρα στην αρχική εισήγηση. Είναι εμπεδωμένη η αρχή στη νομολογία ότι οι συστάσεις του διευθυντή τμήματος και όταν ακόμη στερούνται αιτιολόγησης είναι έγκυρες εφόσον συνάδουν με τις εκθέσεις και τα άλλα συναφή στοιχεία των φακέλων: *Ρούσος ν. Δημοκρατίας* (1986) 3 Α.Α.Δ. 723. Η σημασία των συστάσεων εξασθενίζει ανάλογα με το βαθμό διάστασής τους προς τα δεδομένα που καθορίζουν αντικειμενικά την ικανότητα ενός υπαλλήλου. *Δημοκρατία ν. Κουφέτα* (1985) 3 Α.Α.Δ. 1950. 25 30

Στην υπό κρίση υπόθεση η εικόνα που εμφανίζουν οι εκθέσεις για την περίοδο 1983-1987, που έλαβε υπόψη της η επιτροπή, ευνοεί κατάδηλα τον Κ. Λαζάρου. Αναλυτικά για τα χρόνια 1983 και 1984 ο αιτητής χαρακτηρίζεται “καλός”. Η βαθμολογία του άλλου είναι για μεν το 1983 “λίαν καλώς” και το 1984 “εξαιρετος”. Τον επόμενο χρόνο 1985 υπερτερεί πάλιν ο ενδιαφερόμενος που είχε γενική βαθμολογία «εξαιρετος» ενώ ο αιτητής “λίαν καλώς”. Και μόνο τα δύο τελευταία χρόνια κρίθηκαν και οι δύο ως “εξαιρετοι”. 35 40

Παρόλο που ο διευθυντής εξέφρασε τη γνώμη του με τρόπο

5 συνοπτικό, εν τούτοις δεν παραπλάνησε ούτε μετέδωσε λανθασμένη εικόνα στην επιτροπή ως προς την καταλληλότητα του ενδιαφερομένου. Τα στοιχεία εναρμονίζονται με τις συστάσεις. Και όπως συνάγεται από τα πρακτικά η επιτροπή διερεύνησε η ίδια τα στοιχεία, προέβη σε συγκρίσεις και συνεκτίμησε όλα τα νόμιμα κριτήρια πριν καταλήξει.

10 Το δεύτερο σκέλος της εισήγησης επίσης δεν ευσταθεί. Δεν υφίσταται υποχρέωση εκ μέρους του διευθυντή να αναφερθεί και σε υποψηφίους που δεν έχει πρόθεση να συστήσει. Ταυτόσημο επιχείρημα απορρίφθηκε στην **Α. Φωτίου και Άλλος ν. Ε.Δ.Υ.** (1989) 3 Α.Α.Δ. 2622.

15 “..... όπως έχει νομολογηθεί δεν είναι απαραίτητο για τον Τμηματάρχη να κάμει ειδική αναφορά κατά τις συστάσεις του σε όλους τους υποψηφίους αλλά είναι αρκετό εάν αναφερθεί μόνο στους υποψηφίους που συστήνει (βλέπε **Ταπάκης ν. Δημοκρατίας** (1987) 3 Α.Α.Δ. 450 στη σελ.456. **Κωνσταντίνου ν. Δημοκρατίας** (1980) 3 Α.Α.Δ. 551 στη σελ.561.)”

20 Έχει εγερθεί επίσης το θέμα της αρχαιότητας του αιτητή. Είναι γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος είναι κατά 5 χρόνια νεώτερος. Αλλά το πλεονέκτημα αυτό από μόνο του δε θεμελιώνει έκδηλη υπεροχή έναντι του ενδιαφερομένου. Η αρχαιότητα 25 διαδραματίζει ρόλο όταν τα άλλα στοιχεία είναι ίσα. Η προϋπόθεση αυτή ελλείπει στην παρούσα περίπτωση.

30 Κατά την απόφασή μου οι προβαλλόμενοι λόγοι ακυρότητας παρέμειναν αναπόδεικτοι. Με το υλικό που είχε στη διάθεσή της η επιτροπή η απόφασή της να προάξει τον ενδιαφερόμενο ήταν λογικά επιτρεπτή. Η προσφυγή απορρίπτεται, αλλά χωρίς έξοδα. Η απόφαση της Ε.Δ.Υ. επικυρώνεται.

35 *Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.*